

- Какво?!

Партизаните носят на ръце Динко и внимателно го поставят на земята.

- Командира!... Вързо!

Варвара се свлича до него.

Погледа на Ирина се приковава върху лицето на Динко.

Разтреперана тя коленичи на земята.

- Значи ти си това!...

Варвара повдига към нея мокрите си очи.

- Кое?...

Динко отваря очи.

Варвара търси неговия поглед... Но очите на Динко се срещват в Ирина.

Той се надига на лакти.

Пред очите му се мърка дъждовно сладостно виждане...

След миг, той рухва на земята.

Върху бузите на Ирина струят сълзи.

Тя бавно се напраща.

- Момчета, вашият командир умира.

Свели глави, ранените мълчат.

Върху лицата им играят отраженията на небужналите цистер

ни.

Тинина.

- Познавам ли го? - сподавено пита Варвара.

- Да. Той ~~не е братовчед~~

X
X X

Зазорява се.

Ирина се спуска по стръмния склон.

Долу, на шосето се вижда автомобилът.

Изведиак тя се отъшисва.